

Jonah

(Jonah 1-4)

Noong unang panahon, may isang propetang nagngangalang Jonah. Ang propeta ay tagapaghatid ng Diyos ng mga espesyal at mahalagang mensahe para ipahayag sa mga tao. Minsan, inutusan ng Diyos si Jonah na pumunta sa malaking lungsod ng Nineveh at mangaral laban dito dahil sa kanilang kasamaan na umabot na sa Kanya. Sa halip na sumunod, nagpasya si Jonah na tumakas mula sa harapan ng Panginoon. Pumunta siya sa Joppa at nakakita ng barkong patungong Tarshish. Pagkatapos magbayad ng pamasahe, sumakay siya sa barko at naglayag upang tumakas mula sa Panginoon.

Habang nasa dagat, nagpadala ang Panginoon ng malakas na hangin, na nagdulot ng isang matinding bagyo na nagbabantang wasakin ang barko. Natakot ang mga marinero, bawat isa ay tumatawag sa kanyang diyos, at itinapon nila ang mga kargamento sa dagat upang gumaan ang barko. Gayunpaman, si Jonah ay bumaba sa ilalim na palapag, humiga, at natulog ng mahimbing. Pumunta sa kanya ang kapitan at sinabi, "Paano ka nakakatulog? Bumangon ka at tumawag sa iyong diyos! Baka sakaling mapansin niya tayo, upang hindi tayo mapahamak."

Nagsagawa ang mga marinero ng palabunutan upang malaman kung sino ang responsable sa sakuna, at ang palaso ay tumama kay Jonah. Inamin ni Jonah na siya ang dahilan ng kanilang kalagayan. Sinabi niya na tumatakas siya mula sa Panginoon. Minungkahi niya na itapon siya sa dagat, upang tumigil ang bagyo.

Ayaw man nila, itinapon ng mga marinero si Jonah sa dagat, at ang nagngangalit na dagat ay kumalma. Ang mga lalaki ay lubos na natakot sa Panginoon, nag-alay ng sakripisyo, at gumawa ng mga pangako sa Kanya.

Habang si Jonah ay lumulubog sa tubig, nagpadala ang Diyos ng isang malaking isda para lunukin siya. Si Jonah ay nasa tiyan ng isda ng tatlong araw at tatlong gabi. Mula sa loob ng isda, nagdasal si Jonah sa Diyos. Dininig ng Diyos ang kanyang panalangin at inutusan ang isda na iluwa si Jonah sa tuyong lupa. Sumunod ang isda, at si Jonah ay muling malaya.

Muling nagsalita ang Panginoon kay Jonah, sinasabing pumunta siya sa Nineveh at ipahayag ang mensaheng ibinigay sa kanya. Sumunod si Jonah at pumunta sa Nineveh, na isang napakalaking lungsod. Sinimulan niyang maglakad ng isang araw sa lungsod, sumisigaw, "Apatnapung araw pa at ang Nineveh ay mawawasak."

Naniwala ang mga taga-Nineveh sa Diyos. Nagdeklara sila ng pag-aayuno, at lahat sila, mula sa pinakadakila hanggang sa pinakahamak, ay nagsuot ng sako. Nang marinig ng hari ng Nineveh ang babala ni Jonah, siya ay bumangon mula sa kanyang trono, hinubad ang kanyang mga damit-hari, nagtakip ng sako, at naupo sa alikabok. Naglabas siya ng utos para sa lahat na mag-ayuno at taimtim na tumawag sa Diyos. Dapat nilang talikuran ang kanilang masasamang gawain at karahasan, umaasang magbabago ang isip ng Diyos at magpakita ng awa.

Nang makita ng Diyos ang kanilang ginawa at kung paano sila tumalikod mula sa kanilang masasamang gawain, nagpakita Siya ng awa at hindi itinuloy ang pagkawasak na Kanyang binalak.

Si Jonah ay labis na nagalit at nalungkot. Nagdasal siya sa Panginoon, ipinahayag ang kanyang pagkadismaya at sinabing alam niyang ang Diyos ay mapagbigay, maawain, mabagal sa pagkagalit, at sagana sa pagmamahal. Hiniling niya sa Panginoon na kunin na ang kanyang buhay. Lumabas si Jonah sa lungsod at naupo sa silangan nito, gumawa ng silungan para sa kanyang sarili at naghintay upang makita kung ano ang mangyayari sa lungsod.

Nagbigay ang Diyos ng isang malagong halaman upang bigyan si Jonah ng lilim, na nagpasaya sa kanya. Ngunit kinabukasan, nagpadala ang Diyos ng isang uod na kumain ng halaman, kaya't ito ay nalanta. Nang sumikat ang araw, nagpadala ang Diyos ng mainit na hanging silangan, at ang araw ay tumama sa ulo ni Jonah kaya't siya ay nanghina. Gusto na niyang mamatay at sinabi, "Mas mabuti pang mamatay kaysa mabuhay."

Tinanong ng Diyos si Jonah kung tama bang magalit siya dahil sa halaman. Sumagot si Jonah na tama siyang magalit, kahit hanggang kamatayan. Sinabi ng Panginoon, "Ikaw ay nag-alala sa halamang hindi mo itinanim o pinalago. Tumubo ito nang magdamag at namatay nang magdamag. Hindi ba dapat akong mag-alala sa malaking lungsod ng Nineveh, kung saan may mahigit isang daan at dalawampung libong tao na hindi marunong makilala ang kanilang kanang kamay mula sa kaliwa—at pati na rin ang maraming hayop?"

Naintindihan ni Jonah na ang pagmamahal at awa ng Diyos ay para sa lahat, at dapat nating alalahanin at unawain ang iba, tulad ng ginagawa ng Diyos.

Ang Diyos ay sovereign. Ang Kanyang soberanya ay ang Kanyang karapatan at kapangyarihan na gawin ang lahat ng Kanyang ipinasiya na gawin. Bagamat hindi gusto ni Jonah na bigyan ng pagkakataon ang mga taga Nineveh na makatanggap ng awa sa Diyos at magbago, pinakita ng Diyos na hindi ito ang Kanyang naisin. Gaya ng sinasabi sa Roma 9:18a, "Kaya nga't kinahahabagan ng Diyos ang sinumang nais niyang kahabagan". Bagay na natutuhan ni Jonah at naranasan ng mga taga Nineveh.

